



LUMINA LUI HRISTOS LUMINEAZĂ TUTUROR

„Cât aveți Lumina, credeți în Lumină,
ca să fiți fii ai Luminii...”

(Ioan, 12, 36)

Protoiereu Ilie Șugaev

O DATĂ PENTRU TOATĂ VIAȚA

*Conversații cu tinerii
despre căsătorie, familie și copii*



Colecția „LUMINA LUI HRISTOS”

Editura Bestseller
Chișinău – 2020



Tipărită
cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului
VLADIMIR,
Mitropolitul Chișinăului și al Întregii Moldove,
Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe din Moldova
cu susținerea
Comunității Antreprenorilor Ortodocși din Moldova
„Soborul Sfinților Ocrotitori ai Moldovei”

Ediție redactată și coordonată de:
Ieromonahul Hrisostom (MOROCICA) și
Protodiaconul Ioan MUNTEANU

Traducere din limba rusă:
Domnica TRIBOI
(Seminarul Teologic Liceal de Fete
„Cuv. Mcț. Elisabeta”, or. Edineț)

Editor: Ioan Bargan
Fotografie copertă: Alex Iordache

Traducerea s-a făcut după originalul: Протоиерей Илья Шугаев.
Один раз на всю жизнь. – Москва, 2007.

**Protoiereu Ilie Șugaev. O dată pentru toată viața. Conversații
cu elevii de liceu despre căsătorie, familie și copii.** Anexe. – Col.
„Lumina lui Hristos”, – Chișinău, 2020. Tipografia Centrală – 478
p. ISBN 978-9975-3420-1-8.

27-29

S 94

© Protoiereu Ilie Șugaev, 2007
© Departamentul de Publicare al Bisericii Ortodoxe Ruse, 2007
© Seminarul Teologic Liceal de Fete „Sf. Cuv. Mcț. Elisabeta”, Edineț,
2019, pentru prezenta traducere
© Colecția „LUMINA LUI HRISTOS”, 2020
© Editura Bestseller, 2020

CUPRINS

Prefața autorului.....	9
Conversația a I-a. Este posibilă căsătoria din dragoste?.....	13
<i>Supliment la Conversația a I-a.....</i>	<i>38</i>
Obișnuință sau iubire.....	38
Prima iubire.....	41
Dragoste la prima vedere.....	47
Declarația de dragoste.....	48
Conversația a II-a. Cum să te căsătorești?.....	54
Logodnicul și logodnica.....	55
Soțul și soția.....	57
Tatăl și mama.....	59
Conversația a III-a. Copiii.....	74
Conversația a IV-a. Zămislirea.....	87
Conversația a V-a. Păcatele împotriva familiei.....	93
Înainte de a se cunoaște.....	94
Logodnicul și logodnica.....	101
Soț și soție.....	114
Căsătoria civilă.....	115
Înșelarea.....	117
Pregătirea pentru divorț.....	119
Conversația a VI-a. Avortul.....	123
Conversația a VII-a. Dorința de a nu avea copii (Planificarea copiilor).....	129
Conversația a VIII-a. Câți copii trebuie să fie într-o familie?.....	154
Rezistența în apărarea familiilor cu mulți copii.....	156
Egoismul.....	156
Rezistența.....	158
Cu al treilea este mai ușor.....	159
Timpul liber.....	160

Pierderea controlului.....	161
Rolul celui mai mare.....	162
Cum să te descurci cu ei?.....	163
Cum să hrănești o asemenea gloată?.....	165
Pensia (sau: Ce îi așteaptă pe soții care au un singur copil sau au rămas fără copii).....	168
De ce aproape nimeni nu vorbește acum despre acest lucru?.....	170

Conversația a IX-a. Cine este capul familiei?.....	174
Trupul.....	175
Sufletul.....	176
Duhul.....	184

Completare la Conversația a IX-a.....	191
Despre bărbăție și feminitate.....	191
Capacitatea de a lua o decizie.....	201
Responsabilitatea.....	202
Protecția.....	203

Conversația a X-a.	
Sunt adult (Vârsta de trecere).....	206
Libertatea – o vedere!.....	220

Conversația a XI-a.	
Structura internă a familiei.....	226
Starea familiei.....	227
Mediul de trai.....	229
Ierarhia corectă a familiei.....	231
Legătura dintre generații.....	236
Copiii – niște adulți mici.....	242
Mercenarism (proasta administrare a gospodăriei).....	248
Lipsa ideologiei.....	251

Concluzie.....	258
-----------------------	------------

ANEXE

+++

Anexa 1	
Cuvânt înainte.....	259

Despre Sfânta Taină a Nunții sau a Cununiei.....	263
Căsătoria – pecetea iubirii.....	264
Viața de familie și crucea ei.....	267

<i>Arhimandrit Efrem, eugumenul Sfintei Mănăstiri Vatoped (Sfântul Munte Athos)</i>	
Omilie în Vinerea Mare.....	269

<i>Alexandru Vlahuță</i>	
Sfat feciorilor ce vor să se căsătorească.....	279
Sfat fetelor ce vor a se căsători.....	282

+++

Anexa 2	
<i>Egumen Petru (Pruteanu)</i>	
În ce condiții Biserica Ortodoxă acceptă divorțul și recăsătorirea? Când Biserica Ortodoxă poate și trebuie să refuze „Cununia“?.....	286

Despre așa-numita „dezlegare a cununiei“	291
--	-----

+++

Anexa 3	
Când nu se săvârșește Sfânta Taină a Nunții sau a Cununiei?.....	295

Unele indicații canonice și tipiconale referitoare la Sfânta Taină a Nunții sau a Cununiei; despre sărbătorile bisericești; despre posturi și trapeză.....	296
--	-----

+++

Anexa 4	
<i>Egumen Petru (Pruteanu)</i>	
Despre pregătirea pentru Botez. Când și cum putem boteza copiii?.....	306

Pregătirea de Botez. Ghid practic pentru părinți și nașii de botez.....	338
--	-----

Despre numele de botez.
Există nume „creștine” și „necreștine”?.....344

Respect pentru oameni și cărți
† † †

Anexa 5

Protodiacon Andrei Kuraev

Ce sărbătorim, de fapt, la 8 Martie?.....364

Ce înseamnă să fii creștin?.....382

De ce trebuie să merg la Biserică, dacă-L am
pe Dumnezeu în suflet?.....391

† † †

Anexa 6

Protodiacon Ioan Munteanu

Despre vestimentația și ținuta creștinilor ortodocși.....407

Canonul necurăției.....428

Pentru ce aprindem lumânări în Biserică?
Și de unde le procurăm?.....433

Ce e cu ziua de 14 februarie, numită „a Sfântului Valentin”
sau „a îndrăgostiților”?.....437

† † †

În loc de concluzii

Mitropolitul Athanasie al Limassolului

Cine judecă pe cine?.....446

Protodiacon Ioan Munteanu

Ortodoxia – straja Dumnezeiescului Adevăr.....458

† † †

Soborul Sfinților Ocrotitori ai Moldovei

(potrivit situației din anul mântuirii 2020 de la Nașterea
Mântuitorului Hristos) [după datele lor de pomenire în
calendarul bisericesc].....472

PREFAȚA AUTORULUI

Aceste conversații au apărut ca un strigăt de disperare la vederea a tot ceea ce se întâmplă astăzi cu familia modernă. De unde tinerii capătă cunoștințe despre familie și căsătorie? Din observațiile și analiza comportamentului propriilor părinți, întotdeauna scandalosi, și de pe micile ecrane. La faptul că o căsnicie poate fi veșnică, că iubirea și fidelitatea se întănesc și astăzi, ei pot doar să viseze, întrucât aceste lucruri nu le văd cu ochii lor, în realitatea în care trăiesc. Sarcina pe care mi-am propus-o, mergând la prelegerile organizate pentru elevii clasei a XI-a, era una foarte simplă: să le demonstrez că toate acestea există și în realitate, că vor putea iubi cu adevărat și, la rândul lor, pot fi iubiți în aceeași măsură. Dar iubirea este, bineînțeles, muncă.

Mi-ar plăcea să cred că, vreodată, în școli va fi reintrodusă o disciplină ca *Etica și psihologia vieții de familie* (dar care, spre deosebire de disciplina veche, sovietică, va fi o variantă a viziunii ortodoxe asupra familiei). Pentru că, până la urmă, fizicieni și chimiști vor deveni unul dintr-o mie, deși aceste discipline sunt studiate câțiva ani la rând. O familie însă vor întemeia aproape toți, iar în școli nu li se vorbește nimic despre

**Trebuie să fim
capabili să păstrăm
sentimentele, adică
să le protejăm de
emoțiile întâmplătoare
care ar putea tulbura
izvorul curat al
sufletului nostru.**

CONVERSAȚIA A I-a

ESTE POSIBILĂ CĂSĂTORIA DIN DRAGOSTE?

Toți cei care stau aici, de față, probabil că se vor căsători. Un creștin ortodox are, de fapt, două opțiuni: fie să se căsătorească și să formeze o familie, fie să nu se căsătorească, dar să trăiască în feciorie și curăție în lume sau în mănăstire. Sunt sigur că nimeni dintre voi nu intenționează să meargă la mănăstire, de aceea, pentru majoritatea, alegerea este evidentă – căsătoria.

Cred că voi toți nădăjduiți să vă căsătoriți din dragoste. Într-adevăr, este îngrozitor să te căsătorești cu o persoană pe care nu o iubești. Chiar dacă cineva poate bănuși ceva asemănător despre sine, totuși, acest lucru pare a fi extrem de nedorit. De exemplu, o tânără nu se poate căsători de mult timp și, în sfârșit, se căsătorește cu primul băiat care i-a cerut mâna. Este evident că aceasta e o decizie forțată, iar în condiții normale, dacă nu ar fi fost constrânsă de vârstă, n-ar fi făcut acest pas. Deci, sunt convins că fiecare nădăjduiește să se căsătorească din dragoste.

Scopul discuției noastre de astăzi este însă să vă spun un adevăr foarte important. Nu mi-ar fi frică să

spun că necunoașterea acestui adevăr este, de fapt, cauza a aproape tuturor divorțurilor. Care este însă acest adevăr? Întrucât acesta este important pentru noi, îl voi scrie pe tablă cu majuscule. Deci:

Să te căsătorești din dragoste – este IMPOSIBIL!

Mai mult decât atât, aș spune chiar că, până acum, nimeni încă nu s-a căsătorit din dragoste. Sună oarecum neplăcut și înfricoșător. Ceea ce, practic, fiecare tânăr își dorește, se adevărește a fi imposibil.

Pentru a vă demonstra de ce este imposibil acest lucru și dacă este înfricoșător, trebuie să definim împreună niște termeni. Deseori, oamenii folosesc aceleași cuvinte, atribuindu-le însă sensuri cu totul diferite. Prin urmare, voi încerca mai întâi să vă explic la ce mă refer atunci când spun cuvântul *dragoste*. Acest lucru este necesar în special acum, când acest cuvânt este redus la cel mai decăzut sens al său, fiind folosite expresii ca „a face dragoste”. Este clar că în acest caz nu este vorba despre o adevărată și mare iubire, dar despre altceva.

Deci, ce este într-adevăr dragostea?

Există două concepte de bază care caracterizează două tipuri complet diferite de relații între bărbat și femeie. Acestea sunt: *dragostea* și *îndrăgostirea*. Să analizăm mai detaliat fiecare dintre aceste două concepte. Desenăm pe tablă două coloane:

Îndrăgostirea

- 1.
- 2.
- 3.

Dragostea

- 1.
- 2.
- 3.

E mai ușor pentru mine să încep cu îndrăgostirea, pentru că, probabil, fiecare dintre voi are deja o experiență de îndrăgostire. Pe când învățam și eu la școală, de regulă, pentru prima dată se îndrăgosteau în clasa a II-a sau a III-a. Acum, din câte știu, lucrul acesta se întâmplă deja în grupele mari de la grădiniță. Până în clasa a XI-a este posibil să reușești să te îndrăgostești de 3-4 ori și mai mult. Voi prezenta câteva semne caracteristice îndrăgostirii.

1. Primul. Îndrăgostirea este adesea o *manifestare a egoismului* sau, altfel spus, a *zgârceniei*. Notez – *egoismul*.

De exemplu, fiecare șofer își dorește un automobil bun, să zicem, un Mercedes 600. Și, într-adevăr, atunci când pe strada principală a unui oraș trece o mașină de lux, cei mai mulți șoferi, care conduc mașini mai modeste, involuntar își întorc capetele și, cu mai multă sau mai puțină invidie, îl privesc pe fericitul proprietar al unui astfel de automobil. Dacă am pune în fața unei persoane o gamă largă de automobile și i-am spune: „Alege!”, bineînțeles că îl va alege pe cel mai puternic, mai frumos și mai confortabil. Aproximativ aceeași logică funcționează și în timpul îndrăgostirii. Tânărul intră în clasă, le privește pe toate colegele sale, o

alege pe cea mai frumoasă și își spune: „Vreau să fie a mea!” Dacă tot e să ai ceva, atunci să fie cea mai bună! De ce să n-o am pe cea mai frumoasă, de ce nu pe cea mai suplă?

Să ne punem această întrebare: poate un astfel de sentiment să constituie baza unei familii puternice? Cel mai probabil, nu. Indiferent cât de frumos este un automobil, există multe altele cu capacități la fel de remarcabile. De exemplu, fericitul proprietar al Mercedes-ului 600 merge la țară, să-și viziteze prietenul. Și, după ce a cotit spre drumul de țară, la prima gaură de pe drum, începe să-l invidieze pe fericitul proprietar al Jeep-ului care tocmai a trecut pe lângă el. Ca urmare, omul ajunge la concluzia că are nevoie de o mulțime de mașini, și toate diferite. Dacă starea financiară îi permite, acesta își cumpără o mașină pentru plimbările prin oraș, una pentru drumurile de țară și un mic camion pentru transportarea diferitor lucruri. Așa e și cu îndrăgostirea. Omul ajunge ușor la starea în care are două sau trei „soții”. Una naște copii, gătește și spală, întrucât este o gospodină minunată. Cu alta, poate ieși la restaurant, pentru că arată splendid și poate încânta în așa fel, încât toți cei de la masa vecină să-și întoarcă capetele ca s-o admire. Și, în cele din urmă, cu cea de-a treia „soție” poate merge cu îndrăzneală la o expoziție, la operă sau balet, întrucât ea îl va distinge cu ușurință pe Van Gogh de Gauguin și pe Debussy de Chopin.

2. Al doilea. În aspectul sau caracterul unei persoane, de care cineva se îndrăgostește, de regulă,

este o trăsătură specială, care, de fapt, cucerește inima îndrăgostitului. De cele mai multe ori, aceasta se întâmplă să fie *fața* sau *silueta*. Într-o versiune mai bună, este vorba de *intelect*, *caracterul vesel* ș.a. Dar, în orice caz, îndrăgostitul se îndrăgostește de *ceva anume*.

Întrebare: Un astfel de sentiment poate constitui baza unei căsnicii adevărate? Greu de crezut. Majoritatea tinerilor se îndrăgostesc de aspectul frumos și atrăgător al unei fete. În sine, lucrul acesta nu pare chiar atât de rău. Dar, de obicei, cum decurg lucrurile după căsătorie? Aspectul fizic are proprietatea de a se schimba. De exemplu, nașterea primului copil poate schimba foarte mult o femeie. Se știe că, multe femei, îngrășându-se în timpul sarcinii și alăptării, nu mai pot dobândi silueta grațioasă pe care au avut-o altădată. Și, de regulă, nu este vina lor. Pentru corpul feminin e firesc să fie ceva mai plinuț. Așa l-a creat Dumnezeu pentru a fi purtat mai bine copilul în pânțele. Șoldurile plinuțe și burta, cu grăsimea lor, protejează fătul. Dumnezeu nu și-a dorit ca pruncul să se dezvolte într-o colivie ghimpată, tare și colțuroasă, formată din oasele mamei. Iar silueta top-modelelor, visul multor tinere de astăzi, nu este, de fapt, deloc firească femeilor și pentru a păstra o astfel de înfățișare e nevoie de prea mult efort. În trecut, o asemenea siluetă ar fi fost numită „slăbănoagă”. Amintiți-vă de picturile Renașterii, în care erau reprezentate formele sexului feminin. Acolo nu veți observa nicio femeie slabă.

Se schimbă însă nu doar silueta unei femei. Fața,

părul, de asemenea, sunt supuse riscului de a se modifica. În special, mari sunt transformările atunci când, anterior, femeia a încercat să-i dea un aspect mai frumos feței și părului său. Dacă o tânără se fardează începând cu vârsta de 15 ani, doar pentru a părea, să zicem, cu 5 ani mai mare, atunci, la 20 de ani, pielea acesteia va arăta de 25, iar la 25 de ani – de 35. Buzele, care n-au fost niciodată vopsite, întotdeauna vor arăta tinere. După doar un an de utilizare frecventă a rujului de buze, acestea se decolorează foarte tare, iar rujul devine absolut necesar. Același lucru e valabil și pentru păr. Orice substanță chimică folosită (vopsea, fixativ, spumă ș.a.) își lasă amprenta.

Deci, tânărul este cucerit de aspectul extraordinar al unei domnișoare, se îndrăgostește, la scurt timp o cere în căsătorie și se însoară. După 3-4 ani, atunci când copilul său va avea deja 1-2 ani, acest tânăr se va uita după alte femei, de vreme ce soția lui s-a „vestejit” deja, iar în jur sunt multe alte tinere care încă strălucesc cu frumusețea lor.

Chiar dacă o persoană se îndrăgostește nu de aspectul exterior, dar, de exemplu, de un intelect uimitor, de niște maniere frumoase ș.a., totuși, în acest sentiment va persista o nesiguranță. Ne putem pierde chiar și mintea. O persoană face un accident, iar în urma acestuia – o contuzie. Oare e posibil ca după aceea să divorțezi, având conștiința curată? Conștiința sugerează că e ceva în neregulă aici. Este evident că doar respectul pentru intelectul partenerului este un temelie insuficient pentru o iubire puternică.

3. Al treilea indiciu al îndrăgostirii – *pasiunea sentimentelor*. Unui adult căsătorit, simpla vedere a unui cuplu de îndrăgostiți îi provoacă un zâmbet ușor. Pe de o parte, cât de emoționant și atent o curtează El și cât de elegant acceptă Ea să fie curtată, iar pe de altă parte, este atât de clar cât de departe sunt lucrurile acestea de adevărata iubire.

Nicolae Gogol, fiind creștin ortodox, era conștient de o lege a vieții duhovnicești: profunzimea trăirii, puterea lăuntrică a sentimentelor nu depind nicidecum de puterea manifestării lor la exterior. Acestui adevăr îi este dedicată o întreagă povestire a marelui scriitor – *Lumea veche a proprietarilor de terenuri*.

Protagoniștii povestirii sunt Atanasie Ivanovici și Pulheria Ivanovna. Viața lor echilibrată seamănă cu „o ploaie frumoasă, care provoacă un zgomot splendid, lovind frunzele copacilor care, curgând asemenea izvoarelor ce susură, îți răsfată picioarele după o zi călduroasă de vară”. Toate zilele lor erau la fel, Pulheria Ivanovna știa din timp toate dorințele soțului său, prin urmare acestea erau îndeplinite imediat. Dar moartea femeii s-a apropiat. Toate gândurile Pulheriei Ivanovna înainte de moarte erau la soțul său. Ea îi dă menajerei ultimele indicații cu privire la felul în care să-l îngrijească pe Atanasie Ivanovici. În timpul înmormântării, bărbatul tăcea, de parcă nu înțelegea ce se întâmplă. Abia după ce s-a întors acasă, a început să plângă în hohote și cu disperare. Autorul, adică Gogol, părăsește pentru 5 ani cătunul unde locuiau proprietarii descriși de el și, în sfârșit, din nou vizitează acest locușor, iar în timp ce se

îndrepta spre Atanasie Ivanovici, medita:

„Au trecut 5 ani de atunci. Ce durere nu poate fi spulberată de timp? Ce pasiune va rezista în lupta cu el?” În continuare, Gogol dă un exemplu care demonstrează că și cea mai puternică pasiune este vindecată de timp. „Cunoșteam o persoană în floarea tinereții, plină de generozitate și demnitate; îl știam îndrăgostit cu delicatețe, pasionat, sălbatic, obraznic, modest și, în fața mea, aproape că în ochii mei, obiectul pasiunii sale – o tânără gingașă, minunată, asemenea unui înger, a fost lovită de o moarte nesățioasă. N-am mai văzut niciodată impulsuri atât de îngrozitoare ale unei suferințe sufletești, o suferință atât de sălbatică, atât de arzătoare, o disperare atât de mistuitoare precum cea care-l frământa pe tânărul îndrăgostit (acest tânăr era chiar autorul). Nu m-am gândit niciodată că omul e capabil să-și creeze un astfel de iad, în care nu sunt nici umbre, nici imagini, în care nu e nimic care ar putea să-i dea măcar o nădejde... Era întotdeauna sub supravegherea cuiva, au ascuns de el toate armele cu ajutorul cărora și-ar fi putut lua viața. Două săptămâni mai târziu, dintr-odată, tânărul s-a învins pe sine: a început să râdă, să glumească, i-au redat libertatea și, primul lucru pe care l-a făcut profitând de ea, a fost să-și cumpere un pistol. Într-o zi, o împușcătură neașteptată i-a înspăimântat îngrozitor pe rudele acestuia, au alergat în camera lui și l-au găsit întins la pământ, având craniul strivit. Medicul de atunci, știind despre arta cu care răsunau zvonurile, a găsit în el semne de supraviețuire, a găsit rana, care

nu era mortală și tânărul, spre uimirea tuturor, a fost vindecat. Acum, au început să-l supravegheze și mai strict. Nici măcar la masă nu puneau lângă el cuțit, încercând să-l țină departe de orice obiect cu care s-ar fi putut lovi, dar, la scurt timp, acesta a găsit o altă ocazie și s-a aruncat sub roțile unei trăsurii. I-au fost zdrobite mâna și piciorul, dar iarăși a fost vindecat.” După cum vedem, suferințele descrise sunt cu adevărat îngrozitoare. Dar, dintr-odată, tonul lui Gogol se schimbă. „La un an după aceea, l-am văzut pe acest tânăr într-o sală aglomerată: stătea la masă și spunea vesel *petit-ouvert* (termen specific pentru cărțile de joc), închizând o carte, iar la spatele lui, rezemându-se de scaunul pe care era el așezat, stătea tânărul lui soție, care îi selecta monedele.” Așadar, chin îngrozitor, suferințe teribile, două încercări de sinucidere, dar – după doar un an – totul este bine, are o soție tânără, e fericit, se distrează – totul s-a uitat! Cu aceste gânduri, autorul merge să-l viziteze pe Atanasie Ivanovici. Cinci ani... el, probabil, deja de mult timp și-a uitat soția! Atanasie Ivanovici îl așază la masă pe oaspetele său, servindu-l cu clătite. Și aici are loc ceva cu totul neașteptat pentru oaspete. „Acesta, este un fel de mâncare, pe care ră... ră... răpo... răposata...” – Atanasie Ivanovici nu putea rosti până la sfârșit acest cuvânt, din ochii lui au început să curgă lacrimi, iar el plângea la fel de nemângâiat cum plângea și după înmormântare. Timpul n-a putut deloc să-i tămăduiască durerea pierderii omului drag!

Voi spune încă o dată. Gogol era ortodox și știa

foarte bine adevărul pe care, de fapt, a încercat să-l illustreze în această povestire: sentimentele tulburătoare, ardoarea lor, nu vorbesc deloc despre profunzimea lor. Adevăratul sentiment, de regulă, arată liniștit, modest, rezervat. Ardoarea aceasta exterioară arată, cel mai probabil, lipsa trăirilor lăuntrice, forțele pierzându-se pentru manifestările exterioare. Viața sufletului, în asemenea cazuri, poate fi comparată cu marea. În timpul furtunii, vântul ridică valuri mari, dar e de ajuns să ne scufundăm în adâncul mării, ca să vedem liniștea și pacea: se schimbă și se agită doar straturile de suprafață ale apei. Dar există și fluxuri de apă adânci, cum ar fi, de exemplu, curentul Golfului Stream. El poartă o foarte mare cantitate de apă, care schimbă clima în acele locuri, în care curentul spală malurile, dar, la exterior, lucrul acesta este aproape de neobservat, întrucât la suprafață nu sunt valuri mari.

Dacă am vorbit puțin despre îndrăgostire, trebuie, neapărat, să trecem și la dragoste. Voi încerca să numesc cel puțin câteva semne importante ale adevăratei iubiri.

Îndrăgostirea

1. *egoism*

2. *îndrăgostire de ceva anume*

3. *pasiunea sentimentelor*

Dragostea

1.

2.

3.

1. Prima caracteristică foarte importantă a iubirii aș numi-o *veșnicia*. Tot ceea ce nu poate fi veșnic, nu are dreptul să se numească dragoste. Căsnicia adevărată trebuie să fie veșnică. Mulți au auzit, probabil, că în

Biserică nu există divorțuri. În mod ideal, fidelitatea față de soț sau soție se păstrează toată viața, chiar și după moartea unuia dintre soți. Bineînțeles, nu oricine, dacă rămâne văduv în tinerețe, reușește să nu se mai căsătorească după aceea, din acest motiv, în Biserică se permite a doua Cununie. Însă aceasta este deja văzută ca o îngăduință față de neputința omului. „*Ar fi mai bine să nu te recăsătorești, dar, dacă nu poți purta această nevoie, atunci – căsătorește-te*”, spune Biserica.

Însă preotului, care ar trebui să fie un model pentru turma sa, o astfel de îngăduință nu i se admite. Preotul, rămas văduv, nu se mai poate recăsători. Dacă însă își dorește acest lucru, atunci trebuie să renunțe la slujirea preoțească și trebuie să-i fie fidel soției sale până la sfârșitul vieții.

Nu există nicio îndoială că unitatea sufletelor care are loc între soți în această viață, va avea loc și după moarte, întrucât veșnicia iubirii ține nu doar de viața pământească, dar trece și de granița morții.

2. A doua însușire importantă a iubirii este direct proporțională cu a doua însușire a îndrăgostirii. Dacă ne îndrăgostim de ceva, când *iubim*, o facem pentru nimic, *pur și simplu*.

Vă pun o întrebare: De ce o iubim pe mama? Pentru frumusețe? Nu, mama poate fi și urâtă. Pentru bunătate? Nu, o mamă poate fi crudă și nedreaptă, dar totuși o iubim. De ce ne iubim copilul? Pentru că e drăguț? Nu, poate avea deja doi metri înălțime și să fie